

onder redactie van J. Hellings,
Utrecht, (Tolsteegsingel 8),
C. v. d. Heuvel, Utrecht en G.
J. M. Sliepenbeek, Nijmegen.

Zwart Hollandse krielen

Het fokken van zwart Hollandse Krielen is niet zo moeilijk en vooral voor beginners zeer geschikt. Door een nauwkeurige selectie toe te passen en steeds de dieren met de beste eigenschappen in de foktoom te plaatsen, kan men bereiken, dat ze mettertijd de meest voorkomende fouten min of meer kwijt raken.

Deze fouten zijn: te grote, ronde en dikke oren, te grote kinlellen, grove en onregelmatige kam, rood in oren, te hoge beenstand, zwarte beenkleur en violette glans en schimmel op de veren. Terwijl vooral de haantjes nog al eens wat te groot en te grof uitvallen.

Nu treft men niet gauw dieren aan, die deze fouten geheel missen. Het is echter zaak om nooit dieren met dezelfde fout aan elkaar te paren, daar men op die wijze de betrokken fout fokzuiver in een gedeelte van de nakomelingen vastlegt.

Behalve op „type” dient men ieder fokdier nauwkeurig op kleur te beoordelen. Deze moet goed zwart zijn met een kevergroene glans, vooral in de sierveren van de haantjes. Een violette glans is fout, evenals witte veerpuntjes. Bij sommige hennetjes treft men ook staarten aan met kevergroene glans. Dat wijst er op, dat wij wat kleur betreft op de goede weg zijn. Ook treft men dieren aan met zwartachtige poten. Bij jonge dieren treedt dat verschijnsel nog al eens op. Worden de dieren overjarig, dan maakt het zwart plaats voor behoorlijk blauw. Overjarige dieren met zwarte poten dient men dus niet voor de fok te gebruiken. De hiervoor aangeduide fouten moet men absoluut weren, wil men goede dieren op de tentoonstelling brengen.

Meermalen hebben wij zwart Hollandse Krielen, zowel in enkele no's als in trio's het praedicaat ZG en ZZG zien behalen, hetgeen bewijst, dat men voor wat kwaliteit betreft, bezig is de patrijskleurigen te benaderen.

Het komt ook nogal eens voor, dat de beenstand verwaarloosd wordt met het gevolg, dat er enkele stammetjes ontstaan van dieren met hoge beenstand. Een ernstige fout, welke men niet zo gauw weer kwijtraakt.

Rood in de oren is een fout, welke men minder bij jonge dieren en meer bij overjarige aantreft. Zo ook wil men bij overjarige haantjes nog al eens iets wit in het gezicht aantreffen. Evenzo een fout, welke in het eerste levensjaar veelal niet waarneembaar is.

Wat de grofheid betreft, die moet men trachten weg te fokken door vroeg in het voorjaar met de fok te beginnen. De kuikens, welke onder gelijke omstandigheden vóorspoedig en zonder ziekteverschijnselen opgroeien en als volwassen dieren het korte, brede en kleine type laten zien en goede sierveren bezitten, komen in aanmerking om als fokdieren te worden aangehouden. Vitaliteit en een goede leg (twee factoren, welke vrijwel altijd samengaan) spelen daarbij eveneens een belangrijke rol. Let dan tevens op de goede beenlengte (betrekkelijk kort).

Het type kan verbeterd worden door gebruik te maken van een patrijskleurig Hollands Krielhaantje van uitzonderlijke kleinheid, afkomstig van een stam, waar die kleinheid erfelijk is vastgelegd. Zo'n haantje kruisen we met een van onze beste zwarte hennen. Wanneer men die nakomelingen enkele jaren terugpaart aan zwart (steeds geselecteerde), komt men tot een kleiner en fijner type, waarbij de patrijskleur is verdrongen. Ten overvloede zij vermeld, dat deze kruising afzonderlijk dient te geschieden, zonder de eigenlijke stam te beïnvloeden.

Fok niet van dieren met zwarte gloed in kam, gezicht en oren (z.g. zwartkoppen), die nogal eens voorkomen bij de zwarte kleurslag. Zij hebben in de regel ook zwarte ogen en poten en zijn ongeschikt voor de fokkerij. Bij het samenstellen van foktomen sluite men dieren met ernstige fouten uit. En zo dit niet kan, wegens gebrek aan beter materiaal, dan nimmer dieren met dezelfde fouten aan elkaar paren.